

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **I. D.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křižíkova 8, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-46/ČJ-2018-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 49 A 3/2019 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německo v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), stanovenou

rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, a následně prodlouženou rozhodnutím žalované ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022; a to o 50 dnů.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 50 dnů. Nepostupovala totiž v rozporu s žádnou z konkrétních lhůt stanovených pro délku trvání zajištění nařízením Dublin III ani takové prodloužení nebylo zjevně nepřiměřené.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, a tím zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti. Navrhuje proto nejen zrušení napadeného rozsudku v rozsahu I. výroku, jímž krajský soud žalobu zamítl, ale i zrušení napadeného rozhodnutí, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel krajskému soudu konkrétně vytýká, že nesprávně posoudil důsledky podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o jeho přemístění podle nařízení Dublin III pro výpočet možné doby jeho zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasí s tím, že v případě podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění je správní orgán oprávněn rozhodnout o prodloužení zajištění na dobu delší než 6 týdnů, stanovenou v nařízení Dublin III. Má za to, že žalovaná byla oprávněna prodloužit jeho zajištění maximálně o šest týdnů, tj. o 42 dnů, neboť nemohla předjímat, kdy bude rozhodnuto o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané žalobě, a tedy kdy začne běžet 42denní maximální lhůta k realizaci jeho předání; žalovaná tudíž nemohla ani dovozovat, že o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku nebude rozhodnuto již v den vydání napadeného rozhodnutí. Uvedené závěry stěžovatel dovozuje rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36. Stěžovatel nakonec poukazuje i na to, že krajský soud v napadeném rozsudku odkazoval na nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 – 29, v němž byla řešena zcela jiná problematika, a to, zda šestitýdenní lhůta pro předání cizince podle nařízení Dublin III začíná znovu běžet od okamžiku, kdy bylo negativně rozhodnuto o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že setrvává na své argumentaci obsažené ve vyjádření k žalobě a plně se ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Zdůraznila také, že napadené rozhodnutí vydala v době, kdy již Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí o přemístění stěžovatele do odpovědného členského státu podle nařízení Dublin III, tj. do Spolkové republiky Německo, a také v době, kdy již proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, jejíž součástí byl i návrh na přiznání

pokračování

odkladného účinku, z čehož je zřejmé, že žalovaná nepředjímalá možný vývoj situace, jak namítá stěžovatel.

[7] Žalovaná dále uvedla, že souhlas Spolkové republiky Německo s předáním stěžovatele obdržela dne 14. 12. 2018, přičemž od tohoto dne měla Česká republika podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III 6 týdnů (tj. do 25. 1. 2019) na realizaci předání stěžovatele. Transfer stěžovatele byl podle toho naplánován na 23. 1. 2019, avšak dne 21. 1. 2019 podal stěžovatel žalobu proti rozhodnutí ministerstva vnitra o přemístění stěžovatele a její součástí učinil návrh na přiznání odkladného účinku. Z toho důvodu nebylo možné transfer stěžovatele v předpokládaném termínu uskutečnit; lhůta 6 týdnů pro realizaci předání stěžovatele podle nařízení Dublin III se tím pádem prodloužila na 6 měsíců.

[8] Žalovaná také vysvětlila, že vydáním napadeného rozhodnutí sledovala účel zajištění, a to předání stěžovatele do odpovědného členského státu podle nařízení Dublin III, neopomněla zvážit možné uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců ve spojení s §123c téhož zákona, přičemž dospěla k závěru, že by jejich uložení nebylo možné, a také uzavřela, že ve stěžovatelově případě byla naplněna i nezbytná podmínka pro zajištění, a to existence vážného nebezpečí útěku. Při stanovení doby trvání zajištění přitom žalovaná vycházela ze své praxe, z níž vyplývá, že doba soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí o přemístění činí v průměru okolo třiceti dnů za předpokladu, že řízení není zatíženo jinými okolnostmi.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze správního spisu se podává, že stěžovatel byl dne 7. 12. 2018 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a následně rozhodnutím ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona zajištěn na 30 dnů od okamžiku omezení svobody za účelem předání podle nařízení Dublin III. Dne 12. 12. 2018 odeslalo Ministerstvo vnitra žádost Spolkové republice Německo, jako státu odpovědnému podle nařízení Dublin III, o přijetí stěžovatele zpět. Z oznámení ze dne 18. 12. 2018 vyplývá, že dne 14. 12. 2018 obdržela Česká republika souhlas Spolkové republiky Německo a ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III má šest týdnů na realizaci předání stěžovatele, tj. do 25. 1. 2019. V této souvislosti byla žalovaná požádána o prodloužení zajištění nejdéle do 25. 1. 2019, přičemž této žádosti bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022. Transfer stěžovatele, který se měl uskutečnit dne 23. 1. 2019, byl však zrušen, neboť stěžovatel podal dne 21. 1. 2019 žalobu proti rozhodnutí o jeho přemístění, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku. Dne 24. 1. 2019 proto bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým žalovaná stěžovatelovo zajištění opětovně prodloužila, a to o 50 dnů. Zajištění stěžovatele bylo následně prodlouženo ještě rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPS-366259-63/ČJ-2018-010022, a to o 30 dnů, neboť Krajský soud v Plzni do té doby nerozhodl o návrhu stěžovatele na přiznání

odkladného účinku žalobě. Z výpisu z Cizineckého informačního systému Nejvyšší správní soud zjistil, že Krajský soud v Plzni dne 27. 3. 2019 žalobě odkladný účinek nepřiznal a žalobu proti rozhodnutí o přemístění stěžovatele dne 25. 4. 2019 zamítl. Dne 12. 4. 2019 byl stěžovatel přemístěn z České republiky do Spolkové republiky Německo.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 – 29, na který poukazoval krajský soud v napadeném rozsudku, byla řešena zcela jiná problematika, a tudíž nelze závěry zde uvedené v posuzované věci použít. Kasační soud má naopak za to, že část odůvodnění citovaného rozsudku lze použít i pro posuzovanou věc, a proto z nich vychází i v tomto rozsudku.

[13] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistí policie na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Podle odstavce 6 téhož ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je policie povinná jednat tak, aby byl cizinec předán v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.

[14] Přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, na který odkazuje výše uvedený § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je v nyní projednávané věci již zmiňované nařízení Dublin III. Jeho článek 28 odstavec 3 pododstavec 1 stanoví, že *„[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.“* Podle pododstavce 2 téhož ustanovení pak platí, že *„[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“* Pododstavec 3 daného článku dále uvádí, že *„[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“* (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem). Konečně podle pododstavce 4 téhož ustanovení platí, že *„[v] případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. [...]“*

[15] Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, „z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor

pokračování

s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení.“ Výše citovaný článek 28 odst. 3 nařízení Dublin III tedy stanoví maximální dobu zajištění cizince v jednotlivých fázích procesu přemístění. V právě posuzovaném případě bylo napadené rozhodnutí vydáno v poslední fázi tohoto procesu, kdy zajištění nesmělo překročit dobu stanovenou pro provedení přemístění, tj. dobu 6 týdnů.

[16] V nynější věci je sporné, zda na běh této lhůty měla či neměla vliv skutečnost, že stěžovatel brojil proti rozhodnutí o přemístění žalobou, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zmíněná doba 6 týdnů se počítá až od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum ve smyslu článku 27 odst. 3 nařízení Dublin III. Na rozdíl od krajského soudu má za to, že žalovaná pochybila, když napadeným rozhodnutím prodloužila stěžovatelovo zajištění o dalších 50 dnů (které měly pokrýt jak dobu, v níž Krajský soud v Plzni rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tak dobu 6 týdnů k realizaci přemístění stěžovatele).

[17] Nejvyšší správní soud se ke lhůtám při rozhodování o zajištění cizince vyjádřil již např. v citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, tak, že *„v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoli fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem). [...] Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu.“*

[18] V případě stěžovatele je podstatné, že proti rozhodnutí o přemístění brojil správní žalobou, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Jak je uvedeno v článku 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III *„[p]ro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví: [...] c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a*

pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno“ (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem).

[19] Ze zvýrazněné části citovaného ustanovení nařízení Dublin III je patrné, že správní orgány nemohly až do doby rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě činit ve věci jeho předání do Spolkové republiky Německo žádné kroky, neboť nevěděly, zda soud žalobě odkladný účinek přizná či nikoli. Ve svém důsledku tím byl odložen výkon rozhodnutí o přemístění až do doby rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby. Podáním žaloby spojené s návrhem na odkladný účinek tak dochází k odkladu přemístění až do té doby, než soud o tomto návrhu rozhodne, jako by žaloba měla *ex lege* odkladný účinek. Pokud tedy následně soud návrh na přiznání odkladného účinku usnesením zamítne (jako tomu bylo v posuzovaném případě), dochází k tomu, že lhůta 6 týdnů určená čl. 28 odst. 3 pododstavec třetí nařízení Dublin III pro realizaci přemístění cizince do odpovědného členského státu počne běžet od okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku.

[20] Nejvyšší správní soud považuje krajským soudem předestřený výklad použitých ustanovení za souladný s textem (gramatický výklad), ale i se smyslem a účelem (teleologický výklad) článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Kasační soud nepochybně, že omezení osobní svobody zajištěného cizince musí trvat co nejkratší možnou dobu. Zde ovšem toto omezení závisí na výkonu procesních práv cizince v jeho vlastním zájmu a na základě jeho svobodného rozhodnutí, tedy na výkonu práva na soudní přezkum rozhodnutí o cizincově přemístění, když cizinec upřednostňuje azylové řízení v dané zemi (zde v České republice). Je pak logické, že pokud má být dotčený cizinec předán do jiného členského státu Evropské unie, musí se případné podání žaloby cizince proti rozhodnutí o předání spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku projevit při určení okamžiku, od kterého je nutno počítat běh předmětné šestitýdenní lhůty. Ve svém důsledku může také znamenat určité odložení tohoto okamžiku, což se stalo i v projednávaném případě. Jinak by totiž hrozilo, že cizinec bude ze zařízení pro zajištění propuštěn ještě před realizací přemístění, což může celý předávací proces zmařit. Cizinci, kteří jsou zajištěni podle § 129 zákona o pobytu cizinců, jsou na svobodě omezeni z toho důvodu, že u nich hrozí vážné nebezpečí útěku. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, který bez vážné příčiny a neoprávněně opustil zemi, v níž poprvé žádal o azyl, a ilegálně a bez cestovního dokladu přicestoval na území České republiky.

[21] Na podkladě výše uvedených skutečností se tudíž Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěry, které vyslovil krajský soud v napadeném rozsudku, a to, že: „[v] poměrech konkrétní věci soud konstatuje, že v situaci, kdy ze správního spisu plyne, že ministerstvo obdrželo souhlas Německa s přemístěním žalobce v pátek dne 14. 12. 2018, mohlo zajištění žalobce trvat v souladu s čl. 28 odst. 3 třetím a čtvrtým pododstavcem nařízení Dublin III nejdéle šest týdnů od uvedeného data, tj. do pátku 25. 1. 2019. Protože však žalobce podal dne 21. 1. 2019 žalobu spojenou s návrhem na odkladný účinek, běh šestitýdenní lhůty byl ukončen a žalovaná mohla přistoupit k prodloužení doby zajištění o přiměřenou dobu reagující na nemožnost realizovat přemístění žalobce do doby, než soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodne. Pokud tedy napadeným rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019 žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 50 dnů, nepostupovala v rozporu se žádnou z konkrétních

pokračování

lhůt stanovených pro délku trvání zajištění nařízením Dublin III, a takové prodloužení nebylo ani zjevně nepřiměřené [...].“ Kasační soud proto nepřisvědčil stěžovateli námitce, že žalovaná nebyla oprávněna napadeným rozhodnutím prodloužit jeho zajištění o více než 42 dnů; samotná lhůta pro realizaci přemístění cizince činí podle čl. 28 odst. 3 pododstavce třetího nařízení Dublin III 6 týdnů, tj. 42 dnů. V souzené věci ale v době rozhodování žalované ještě nebylo Krajským soudem v Plzni rozhodnuto o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žaloby směřující proti rozhodnutí o jeho přemístění, tedy lhůta 6 týdnů ještě nepočala běžet.

[22] Pro úplnost kasační soud uvádí, že použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36, na jehož závěrech stěžovatel založil svou argumentaci, není v posuzované věci příslušné. Na rozdíl od nynějšího případu v něm byla řešena situace, kdy správní orgán vydal přezkoumávané rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince ve fázi, kdy Ministerstvo vnitra ještě nevydalo rozhodnutí o přemístění cizince, a správnímu orgánu proto bylo ve vztahu ke stanovené době prodloužení zajištění vytýkáno, že nemohl předjímat, kdy bude toto rozhodnutí vydáno, ani kdy, resp. zda vůbec, proti němu bude podána žaloba s návrhem na přiznání odkladného účinku. V právě projednávané věci však taková situace nenastala; žalovaná vydala napadené rozhodnutí (o prodloužení zajištění) dne 24. 1. 2019, tedy až poté, co bylo vydáno rozhodnutí o přemístění a rovněž poté, co proti němu byla dne 21. 1. 2019 podána žaloba spojená s návrhem na přiznání odkladného účinku. Žalovaná tedy nepředjímalá možný vývoj situace [kdy bude vydáno rozhodnutí o přemístění a zda (a případně kdy) proti němu bude podána žaloba obsahující návrh na přiznání odkladného účinku], jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí jí byly, na rozdíl od správního orgánu v citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 234/2015 – 36, všechny uvedené informace známy.

[23] Pro shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s příslušnou unijní úpravou (jak je vyloženo výše) a bez zbytečných průtahů tak, aby byl stěžovatel s ohledem na skutkové okolnosti případu omezen na osobní svobodě co nejkratší dobu a k realizaci jeho předání do Spolkové republiky Německo došlo co nejdříve. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím prodloužila zajištění stěžovatele o 50 dnů, a rovněž krajský soud dospěl ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné; nezatížil tudíž napadený rozsudek vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak namítá stěžovatel.

VI.

[24] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[26] Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 18. 2. 2019, č. j. 49 A 3/2019 – 23, ustanovil zástupce z řad advokátů; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti a jeho odměnu v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívajících v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3.100 Kč za úkon právní služby [podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti tak činí 6.200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, je tato stanovena paušálně v § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600 Kč. Ustanovený zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč. Částka v celkové výši 8.228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu